404

410 285 ~~Все малко на лакомото око~~.

Всѣтѣ овци прѣскачат ли ведрото.?

Всѣтѣ псица привлѣк, сая псица чавлък.

Всичко плаче за майстора си — т.е. всѣко нѣщо иска ~~който може~~ да дойде да го направи който може

Всичко имам за сватба ~~само~~ тъкмо пари нѣмам.

415 ~~240~~ Всичко има Радка, само нѣма шарена забрадка. Грц. Всичко има маркопицата, само сердцето и липсва.

Всичко има само тѣпан нѣма.

245 Всичко бива до врѣме, само господ довѣки.

Всичко господ все едному не дава.

420 Всичко Мара втасала, сал се (сѣя) не срѣсала.

305 Всички птици отхождат, а врабцитѣ остават.

306 Всички сме луди, кой по-малко, кой по-много. ~~гръцката~~ едно и гръцката, Ὅλοι εἴμεθα ζουρλοί, πιὸς ὀλίγον, ποιὸς πολύ.

Всичкитѣ добрини не са събират на едно мѣсто.

Всичко лесно за лудитѣ.

425 Всичкитѣ овцѣ не дават (пущат) еднакво млѣко.

310 Всичко са купува само здравье не може

Всичко са лъже, гърло са не лъже

Всичко са лъже смъртта само не може.

Всичко си иска приликата (прилика)

430 Всичко си гони приликата

~~315~~ Всичко с' пари става

Всичко си има врѣмето

Всичкото е до врѣме.

Всичкото вътрѣ главата му бъи. Гатанка за гроздето, но употрѣбява се в' нѣкои случаи и като поговорка.

435 Всичкото минува и туй ще мине. Срв. и туй ще прѣмине.

320 Всичкото е все за човѣка (дадено и добро и зло).

Всичкото прѣминува и туй ще прѣмине.

Всичкото се надигнало — ще каже подскачало и играе с' думата.

Всичкото става с' парата.

440 Всичкото си часът чака.

325 Всичкото е до наука. т.е. каквото са научиш.

Всичкото на опаки и сватбата в' срѣда.

Всичко що е черно не е от дяволът.

Всичко ще са управи само здравье да е.

445 Всичко що лъщи не е злато.

330 Всичко що върка не се яде.

Всичко ще бъде само на кьосето брадата нѣма да поникне.

Всичкото яйце в' торбата. — Срв. Да знай душа че е благо яла.

Всѣка година кръвнина, тая година доруѣвѣ, — от Лѣсен.

450 Всѣка година ~~до~~ и помен.

335 Всѣка глава свой ум носи.

Всѣка болѣст поцѣ върлува.

Всѣка болка има цѣр, ако го сполучиш.

Всѣка злина по тълмина. (ходи).

455 Всѣка коза има си и брада.

340 Всѣка глава с' свой ум ходи. Срв. ... ~~свой ум носи~~

Всѣка глава свой ум носи и свойтѣ тѣгоши.

Все едно пилило.

Всичѣ мъдкари все ся лъкари.

Всинца ходим по бога, но не всинца по бога.

460 Всички калугери не ставаят игумени.

Всинца сме лудички, кой по много кой по малко та всички. Срв. Всички...

Всичката кожа извън стои.

Всичко е все сиромахът да тегли.

Всичко лошо до врѣме е, пиянството до гроба.

465 Всичкитѣ добрини на едно мѣсто не бивават.

~~[illegible]~~

Всичкото си чака деньт. (часът, редът).

— Нѣкой си глупав Панчо отишел в' монастир на послушание да стане отец Пахомия. Монастирът бил на едно високо мѣсто над една хубава долина. Бистър поток протичал прѣз градината и карал монастирската воденица, а около нея се зеленѣял широки босилкови ~~зеле~~. Било вече есен. В' монастирът стѣгали зимнина за братията прѣдприело да правят прѣсол, обикновенната и любима, сурова и варена гозба на калугерите, както изобщо и на българитѣ. Проводили брат Панча да прѣнася от бостанитѣ долу зеле. Дали му един ~~вреже да~~ човал, той очишел да носи. Градинарът му понапълнил човалът и сиромахът брат Панчо се попотил, стигнал вър вода додѣ изнесе зелето на горѣ. Щом стигнал на равното до монастирът, рекъл да ~~сложи~~ сложи човалът за да си почине, но не го сложил добрѣ ~~като~~ да се закрѣпи, човалът се изврътнал, зелето се изсипало и начинало да се търкаля на долу. Брат Панчо се спрѣл да ги гледа и смаян викал: искушение, искушение, дяволско искушение. Игуменът бил наблизо и като очул тоя съблазнив вик, притекъл се на мѣстото да види що е, що да види, човалът изврътнат, зелето подскача на долу та се търкаля а глупавий брат стои като прѣхласнат и вика: искушение искушение. Какво викаш такъв, му казал Игуменът, какво от тебе туй искушение. Гледай отче, казал Панчо, как отива зелето на долу. Отива зер, не си сложил човалът добрѣ, изврътнал се, зелето се изсипало и се търкаля, какво дяволско искушение има тук? — Я се не чудим с' това, рекъл брат Панчо, изсипало се, търкаля се, ами нали от един човал излѣзе, защо не на едно мѣсто ще иде там долу, защо не отиват все в' един път ами ходят та се блъскат една на сам друга на там. Е, отговорил игуменът].